

gynder livet?" spørger C. engang sig selv. Hun har ikke noget svar, thi modsætningen eksisterer ikke for hende. Kunst er liv, potenseret liv, og C. er dets umiddelbare udtryk. C. er teatret selv, gøglers genius ikklædt en funkende harlekinfarvet dragt af menneskeligt, altfor menneskeligt kød og blod. (*Anna Magnani i Renoirs „Guldkaret“ 1952*).

Carter, Gil, amer. cowboy, f. ca. 1850 i Nevada eller et andet sted *out west*. Kommer som en fremmed sammen med venen Art Croft til den lille kvæg-avlerby Bridger's Wells i Nevada i sommeren 1885. Byen er i oprør, en af ranchejerne er blevet myrdet og hans kvæg stjålet. Trods enkelte besindiges advarende røster er stemningen kopt således op, at den eneste mulige udløsning er lynching af de skyldige snarest muligt. G. C. hører til de besindige, men som fremmed på stedet tør han ikke tage parti — mistanken mod ham og hans ledsager ligger i luften, og for ikke at bestyrke den slutter de to sig til lynchingshoben. Desuden deler G. C. som fagmand de andres voldsomme moralske fordømmelse af forbryderne, selvom han altså instinktivt vender sig fra den valgte retslose fremgangsmåde. G. C. holder sig da også så nogenlunde i de passives baggrund, da hoben fanger tre mænd, som alle indicier peger mod som de skyldige trods deres ihærdige benægtelser. Han har hverken mod eller kraft til at sætte sig op mod

de andres galskab og sin egen magtesløshed, måske finder han endog en undskyldning for sig selv deri, at han kommer i håbløst mindretal sammen med en eller to andre, da der stemmes om de tre mænds straf. Efter dommen køber han en slags aflad for sig selv ved at tilbyde den ene af de dømte, Martin, sin fortrolighed. Martin tager imod G. C.s „sjælesorg“ — den eneste imødekommenhed han møder i denne yderste stund. Han skriver et afskedsbrev, som han beder G. C. om at

overbringe sin kone. Ved dagry hænges de tre mænd, og den stille morgen rider bøderne tavse hjem — blandt dem G. C. Ved tilbagekomsten til Bridger's Wells opklarer det, at de tre henrettede var uskyldige. I saloon'en, med de forvægede mænd hængende over whiskeyglassene, tager G. C. Martins afskedsbrev frem og læser det med skamfuld lavmælted for sig selv og de andre. Brevets stilfærdige tale om den forrædte menneskelighed er Martins — men tankerne er Gil Carters, humanisten der betænkte sig så længe, at det blev for sent. (*Henry Fonda i William A. Wellmans „De døde ved dagry“ 1943*).

NOTER

I anmeldelsen af den svenske filmrørbog „Filmen 1958“ blev det hævdet, at „La città si difende“ ikke har været vist herhjemme. Men den kom op i Danmark i 1957 under titlen „Storbyens Jungle“.

*

En mangelfuld fremføringsteknik kan spolere oplevelsen af selv det største filmkunstværk. Dette gælder ikke mindst, når der er tale om forevisning af 16 mm-film, hvor tilskueren i forvejen må indstille sig på en vis overbærenhed med den tekniske kvalitet. Mange af de ulemper man kommer ud for ved ikke-professionelle filmforestillinger i foreninger, studiekredse etc. (uskarp billedindstilling, dårlig lydgen-givelse m. m.) skyldes dog ikke nødvendigvis formatets „medfødte“ mangler, men kan ofte henføres til foreviserens ukyndighed i selve forevisningens teknik. Denne udbredte ukyndighed kan nu modvirkes bedre end før, idet „Statens Filmcen-tral“s skolefilm-konsulent, *Svend Holbæk*, netop har udsendt en vejledning i forevisning af 16 mm-film, „Smalfilmoperatøren“, som vil være særdeles nyttig for enhver der fusker i operatørfaget. Bogen udmærker sig ved at gå velgørende praktisk og instruktivt til værks — den tager ikke modet fra læseren ved at bilde ham ind, at man skal mindst være udlært finmekaniker, elektriker og biografoperatør på en gang for at betjene en KZ eller en Bell and Howell på tilfredsstillende måde.

wp.

*

Charles Laughtons film „Night of the Hunter“, der blev „forbudt“ ved en „prøvecensur“ herhjemme, går for tiden i Sverige. Filmen, der blev omtalt i „Kosmorama 17—18“, er stilistisk interessant, og det må håbes, at beklipninger kan få den gennem censuren.

Fra Filmmuseets plakatsamling

For 50 år siden udsendtes i Frankrig den berømte „film d'art“ „L'Assassinat du Duc de Guise“, og det varede ikke længe, før filmen kom til Danmark. Her er den danske plakat for filmen.